

izpremenila, odkar je dobila neko pismo od tiste Eveline, ki Te je baje zapeljala, da nisi stopil v semenišče, temveč odšel na Dunaj. Govorila je vedno o Tebi in še na smrtni postelji je naročala, da naj Ti sporočimo, da Ti je vse odpustila in da bode pred prestolom Vsegamogočnega prosila za Tvojo in njeno srečo...

Pridi kmalu domov, ker Te težko pričakuje

Tvoja sestra.

»Torej je vendar nekaj resnice v teh sanjah...

Več Te ni, zlata moja mamica, a predno si odšla, odpustila si svojemu sinu vse, hvala Ti!»

Padel sem na stol in vroče solze so mi oblile mrzlo lice...

Skozi okno so posijali prvi žarki zimskega solnca...

O žetvi.

Na polju brušen že se srp leskeče,
Ženjicam pridnim znoj po licu teče;
Poletja sad veselo kmet pobira
In z upom spet v prihodnjost se ozira.

I moja skoro bo mladost zvenela,
Poletja vroča doba se začela;
A meni bila je pomlad brez cveta,
Kako poletje žetev naj obeta?

Zorana.

Jesen.

Hrvaški napisal za „Slovenko“ Vladimir Jelovšek. Preložila „Z“.

gosposkem parku.

Semkaj od reke veje oster veter. Razpenja se skozi vejevje visocega drevesa kakor vzdihljaj skozi redke lase osivele suhe žene. In stresa pred me na gladka in zavita pota rumeno listje.

Jesen.

Ona neprijetna rana jesen, s katero se brezupno bori poletje. A človeško srce ne ve: bi-li oplakovalo tople dneve in vedro nebo in blagodejni dež, ali pa bi z navdušenim vzklikom pozdravilo tužno in trepetajočo polutemo, skozi katero se zdi, kakor bi od daleč mamljivo zvenkljali kraguljčki sani, žvenket drsalnic in razuzdani smeh razposajenega Karnevala.

In veter veje semkaj od reke in stresa pred me na gladka in zavita pota rumeno listje,

Jesen.

Zamišljeno se sprehajam. K meni odmeva vesel smeh lahko-mišljene mladine. Prodirajoče me gledajo oči strastnih deklet. A jaz se mirno sprehajam z navadno brazdo na belem čelu.

A veter veje semkaj od reke in stresa pred me na gladka in zavita pota rumeno listje.

Jesen.

Krvavo-žolt list se mi zavrti pred očmi.

Proti meni stopa osivela žena in vođi za roko malo, zdravo, debelušasto dete, povsem zavito v debelo, belo kozuhovino. Ono kriči in neče iti, kamor je vleče starka. Z izredno vztrajnostjo mu curljajo curkoma po polnem lici debele solze. Rezek glas stroge starke zahrešči. Njena desnica zamahne parkrat zamolklo sè zadušenim jekom po telesci otrokovem. On se strese pa gre nazadnje po onem potu, po katerem je hotela starka. Le trepet pritajenega ihtenja in mrk pogled očij je motilo to tiho harmonijo.

Jaz sem šel dalje in gledal pred se. Brazda na čelu se je gotovo zarezala nekoliko globlje.

A veter veje semkaj od reke ostro in hladno ter stresa pred me na gladka in zavita pota rumeno listje.

Starka je upokojila malo dete.

Jesen se zmagonosno vleče skozi vejevje.

Toda . . . nekoč legne slabotna starka. Dihala bode težko. Tedaj pa pride mali in stal bode poleg nje. Gledal jo bode dolgo. Ona pa bodo obrnila z brezupnim pogledom oči vanj. In čez kak trenotek jej bode mali mirno zatisnil mrtve oči. Morda bo šepetal kako molitvico . . .

Veter se zaganja in mi razposojeno sipa pred noge rumeno listje.

Jesen.

Ali jaz sem se zravnal smelo in oholo: — —

— In jesen je prišla — in za njo pride zima.

Ali tudi sredi mrtvila često kipi vse cbvladujoča mladeniška sila, katera prehaja iz nežne spomladi v močno poletje. V poletje sveta, ki si sam prižiga svoje SOLNCE, ki se na njem greje — dokler je okrog zima, mraz, led.

In gledal sem mirno, brez brazde v svojem čelu, kako mi sipa veter pred noge rumeno jesensko listje.

Praga, kraj Vltave 17. oktobra 1898.